

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobce: **P. D. T.**

zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha 4

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2022, č. j. MV-197100-5/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 31. 1. 2022 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2022, č. j. MV-197100-5/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 12. 11. 2021, č. j. OAM-6050-44/DP-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce nesplňoval podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

II. Napadené rozhodnutí

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě dne 18. 11. 2021 blanketní odvolání, doplněné podáním ze dne 24. 11. 2021 (dále jen „odvolání“), kterým jej napadl v celém rozsahu. Žalobce v *první odvolací námitce* namítal předčasnost prvostupňového rozhodnutí, kdy prvostupňový orgán nedisponoval potřebnými doklady pro vydání rozhodnutí, neboť spisový materiál obsahoval listiny starší 180 dnů, a žalobce nebyl vyzván k odstranění vad žádosti. Uvedený postup je dle § 55 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepřipustný a prvostupňový orgán tak porušil dle žalobce i § 3 správního řádu, neboť vycházel z neaktuálních dokladů, které nekorespondují se skutečným stavem věci.
3. Ve *druhé odvolací námitce* žalobce konstatoval, že prvostupňový orgán měl více zkoumat dopad prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti žalobce namítal, že pouhý náhled do cizineckého informačního systému je pro posouzení přiměřenosti nedostatečný, neboť systém neobsahuje správné údaje, tedy že žalobce má na území České republiky sestru a družku s nezletilou dcerou. Žalobci proto nebylo zřejmé, na základě jakého dokazování a jakých důkazních prostředků prvostupňový orgán k závěru o přiměřenosti dopadu rozhodnutí dospěl.
4. Ve *třetí odvolací námitce* poukázal žalobce na nesprávné poučení prvostupňového rozhodnutí, ve kterém bylo uvedeno, že odvolání nemá odkladný účinek. Závěrem odvolání žalobce navrhl, aby žalovaná prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu zrušila a věc vrátila prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení.
5. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 1. 2022. K *první odvolací námitce* žalovaná uvedla, že v posuzovaném případě nebyly pro zamítnutí žádosti žalobce rozhodné skutečnosti vyplývající z jím předložených zákonných náležitostí žádosti, nýbrž správním orgánem opatřený výpis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 18. 6. 2021 a dále rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2018 ve věci sp. zn. 56 T 6/2017 a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 2020 ve věci sp. zn. 2 To 72/2019. Dle žalované se § 55 odst. 1 zákona o pobytu cizinců týká výslovně náležitostí doložených účastníkem řízení a nikoli podkladů pro vydání rozhodnutí, které si opatřil prvostupňový orgán, proto tento neměl povinnost žalobce vyzývat k odstranění vad žádosti, resp. k předložení jejích aktuálně platných náležitostí. Žalovaná rovněž poukázala na to, že podle § 36 odst. 1 správního řádu

byl žalobce coby účastník řízení oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, tj. i dokládat aktuální náležitosti žádosti, po celou dobu vedeného řízení až do vydání rozhodnutí.

6. *Ke druhé odvolací námitce* žalovaná v napadeném rozhodnutí zkonstatovala, že žalobce neprokázal tvrzené rodinné vazby na území České republiky. Rovněž nijak nenamítal ekonomický dopad napadeného rozhodnutí, kdy navíc z veřejné části Živnostenského rejstříku vyplývá, že v současné době ani nedisponuje platným živnostenským oprávněním, na základě kterého by mohl provozovat svoji podnikatelskou činnost. Žalovaná dále uvedla, že žalobce byl posledních sedm let trestně stíhán a následně odsouzen, což je důvodem zamítnutí předmětné žádosti, a proto v daném případě jednoznačně převažuje veřejný zájem nad zájmem žalobce na soukromém a rodinném životě.
7. *Ke třetí odvolací námitce* žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že přesto, že ze strany prvostupňového orgánu došlo k vytykanému pochybení, když odvolání podané účastníkem řízení má ze zákona odkladný účinek, tak toto pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v posuzovaném případě nebylo rozhodováno usnesením, které je upraveno v § 76 správního řádu.

III. Žaloba

8. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, neboť byl přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Konkrétní žalobní námitky jsou vymezeny pod body IV. a V. žaloby.
9. *První žalobní námitkou* žalobce napadal, že žalovaná v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí primárně poukazovala na trestnou činnost žalobce, kdy však nijak nezohlednila a neposuzovala její charakter a závažnost. Dále namítal, že existence záznamu v rejstříku trestů nezabavovala správní orgán sama o sobě povinnosti dodržovat základní zásady správního řízení, žádost dostatečným způsobem projednat, poskytnout žalobci možnost doložit zákonem předpokládané náležitosti a o této skutečnosti ho zákonem souladným způsobem rovněž poučit.
10. Žalobce ve *druhé žalobní námitce*, zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřiměřené vzhledem k dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života, které navíc správní orgány zcela odmítly zkoumat, ač z dikce ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců byly dle žalobce k takovému zkoumání povinny a žalobci tak není zřejmé, na základě jakého dokazování a jakých konkrétních důkazních prostředků správní orgány ke svému závěru o přiměřenosti dopadu dospěly.
11. Z důvodů shora uvedených žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání.

IV. Vyjádření žalované

12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 3. 2022 odkázala na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 6 A 139/2012 ze dne 31. 3. 2016, který v souvislosti s hodnocením zásahu do soukromého a rodinného života uvedl: „[v] této souvislosti je nutné uvést, že případné osobní či rodinné vazby

musí zejména v příslušném správním řízení označit cizinec, neboť se jedná o jeho intimní sféru, o které nemůže mít příslušný správní orgán podrobnou povědomost. Pokud tak neučiní, musí být srozuměn s tím, že správní orgány budou vycházet pouze z těch skutečností, které jsou patrné z jiných podkladů (důkazů), které byly v řízení provedeny“. Nebylo tedy na žalované, aby se danými tvrzeními žalobce zabývala, resp. prováděla v tomto ohledu dokazování, jak se žalobce domnívá, neboť to je zcela v jeho dispozici. Předmětné řízení o žádosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční, jejíž podstatou je svěřením iniciativy účastníkům řízení, kteří mají povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto podložit relevantními důkazy, pokud chtějí být v řízení úspěšní. Žalovaná dále konstatovala, že se plně ztotožňuje s právním názorem prvostupňového orgánu, který rozhodl o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, neboť cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Městský soud rovněž neshledal žádné důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84), proto přikročil k vlastnímu přezkumu rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných námitek.
15. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas účastníků byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
16. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
17. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ s platností od 22. 2. 2011 do 21. 2. 2013. Dne 5. 2. 2013 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ dle § 44a zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení o žádosti bylo prvostupňovým orgánem zjištěno, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání vedené pod č. j. OKFK-219-512/TČ-2011-251201, a to pro podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu účast na organizované zločinecké skupině a trestného činu

neoprávněné podnikání spáchaného ve spolupachatelství. Vzhledem k zahájenému trestnímu řízení prvostupňový orgán konstatoval, že se jedná o předběžnou otázku a usnesením č. j. OAM-6050-13/DP-2013 ze dne 7. 6. 2014 řízení o předmětné žádosti přerušil podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu.

18. Dne 18. 6. 2021 si prvostupňový orgán obstaral výpis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob, ve kterém jsou uvedeny záznamy o odsouzení žalobce rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2018, sp. zn. 56 T 6/2017 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 2020, sp. zn. 2 To 72/2019 ze dne 30. 1. 2020, kterým byl žalobce uznán vinným účastenstvím ve formě pomoci k přečinu neoprávněného podnikání podle § 24 odst. 1 písm. c), § 251 odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), a odsouzen k trestu odnětí svobody podmíněně, výměra - počet měsíců: 8, zkušební doba - datum do: 30. 1. 2022, počet roků: 2, Peněžitý trest, výměra - měna: CZK, částka 100000, náhradní trest - počet dnů: 100.
19. Prvostupňový orgán dne 28. 7. 2021 vyrozuměl žalobce ve smyslu § 65 odst. 2 správního řádu o pokračování v řízení a následně dne 31. 8. 2021 žalobce smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyzval k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.
20. Dne 8. 9. 2021 prvostupňový orgán obdržel od žalobce vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, v němž žalobce uvedl, že se jedná o žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, která byla více než 7 let nepřetržitě přerušena, a proto žádá, aby prvostupňový orgán postupoval dle § 45 odst. 2 správního řádu a vyzval žalobce k odstranění vad žádosti vzhledem k tomu, že všechny jím založené doklady jsou starší než 180 dní. Současně žalobce požádal o poskytnutí lhůty 20 dnů k vyjádření se k předmětu žádosti a případnému uplatnění dalších důkazních materiálů.
21. Prvostupňový orgán v reakci na vyjádření žalobce nepřistoupil k zaslání výzvy k odstranění vad žádosti, neboť již ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí. Dále prvostupňový orgán usnesením č. j. OAM-6050-41/DP-2013 ze dne 11. 10. 2021 žalobci podle § 36 odst. 1 ve spojení s § 39 odst. 1 správního řádu stanovil lhůtu 5 dnů ode dne doručení usnesení k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 11. 10. 2021 se žalobce osobně dostavil k prvostupňovému orgánu a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, kdy do protokolu uvedl, že se vyjádří písemně do 30 dnů a doložil doklad o zajištění ubytování. Prvostupňový orgán následně lhůtu k vyjádření k podkladům a k uplatnění práva navrhopvat důkazy opětovně stanovil usnesením č. j. OAM-6050-43/DP-2013 ze dne 18. 10. 2021, a to v délce 7 dnů ode dne doručení usnesení, tj. od 20. 10. 2021. Žalobce již na výzvu nereagoval.
22. Na základě zjištěných skutečností prvostupňový orgán předmětnou žádost prvostupňovým rozhodnutím zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu žalobci neprodloužil, jak je již uvedeno shora. O odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodla žalovaná žalobou nyní napadeným rozhodnutím.
23. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
24. Dle 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném pro posuzovaný případ) „[n]a prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.“

25. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „[d]obu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“
26. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza; za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“
27. Dle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.“
28. Dle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „[z]a trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.“
29. Dle § 55 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[n]áležitosti k žádosti o udělení dlouhodobého víza nesmí být starší 180 dnů, s výjimkou cestovního dokladu, matričních dokladů a fotografie cizince, pokud odpovídá jeho skutečné podobě. Cestovní doklad, matriční doklad a doklad prokazující účel pobytu je cizinec povinen předložit v originále. V části řízení vedené před zastupitelským úřadem se v originále předkládá i náležitost uvedená v § 31 odst. 1 písm. f).“
30. Podle § 51 odst. 3 správního řádu, „[j]e-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.“
31. Podle § 36 odst. 1 správního řádu, „[n]estanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.“
32. Podle § 52 správního řádu, „[ú]častníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“
33. Na úvod soud považuje za vhodné poznamenat, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, č. j. 1As 475/2020-37).

34. Soud se nejprve věnoval obecné námitce žalobce, kterou žalobce zpochybňoval přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
35. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
36. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevyporádá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
37. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.
38. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází rovněž z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
39. Městský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci žádná z výše naznačených skutečností, která by vedla k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nenastala. Soud ověřil, že žalovaná v napadeném rozhodnutí prezentovala své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostála v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, jakož i úvahy, jimiž byla při posouzení jednotlivých zákonných hledisek ve svých závěrech

vedena. Z ničeho naopak nevyplývá, že by se žalovaná obsahem odvolání řádně nezabývala. Napadené rozhodnutí tak v daném směru není zatíženo vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost, resp. které by bránily jeho věcnému přezkumu ze strany soudu, neboť je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaná vyšla a jak jej právně posoudila.

40. Soud následně přistoupil k posouzení žalobních bodů, v nichž žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí.
41. *První žalobní námitkou* žalobce namítal nezohlednění charakteru a závažnosti trestné činnosti, které se dopustil, v řízení před správními orgány. Jak opakovaně uvádí NSS, například v rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 1 Azs 27/2020-39, správní orgány jsou povinny zkoumat, „zda trestný čin, který žadatel (stěžovatel) spáchal, je dostatečně závažný k prokázání, že je nezbytné vyloučit jeho pobyt na území členského státu (Česká republika) a dále zda ohrožení veřejného zájmu ob stojí v rámci „vážení“ zájmu stěžovatele na jeho soukromém a rodinném životě. [...] Nelze připustit, aby požadavek na ochranu soukromého a rodinného života byl paušálně odmítán toliko s ohledem na formu trestného činu, která sice vypovídá o vnitřním psychickém stavu pachatele trestného činu, bez dalšího však nestanoví nic o závažnosti či druhu protiprávního jednání dle § 174a zákona o pobytu cizinců (resp. dle čl. 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny).“ Soud neshledal, že by prvostupňový orgán, resp. žalovaná rozhodli paušálně toliko s ohledem na formu trestné činnosti spáchané žalobcem. V průběhu řízení prvostupňový orgán na základě výpisu z evidence Rejstříku trestů ohledně žalobce a na základě rozhodnutí v trestní věci žalobce, která si obstaral, dospěl k závěru, že jsou naplněny důvody pro zamítnutí žádosti a neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná za účelem zjištění aktuálního skutkového stavu věci vyžádala aktuální výpis z evidence Rejstříku trestů a ověřila, že žalobce v něm má stále uveden záznam o odsouzení a podmínka trestní zachovalosti i nadále není naplněna, neboť cizinec tuto podmínku může splňovat až po vykonání všech trestů zaznamenaných ve výpisu z evidence Rejstříku trestů a následném zahlazení odsouzení. Žalovaná v napadeném rozhodnutí rovněž trefně poukázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139, podle něhož je třeba nesplnění zákonných požadavků pro prodloužení povolení k pobytu a význam těchto nedostatků z hlediska veřejného zájmu a tíha dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele položit na misky vah. Vzhledem k tomu, že správním orgánům nebyly ke dni vydání napadeného rozhodnutí doloženy žádné skutečnosti poukazující na zásah do žalobcova rodinného života, je jejich závěr, že v daném případě jednoznačně převažuje veřejný zájem nad zájmem žalobce na soukromém a rodinném životě, zcela logický a přezkoumatelný. Řízení o žádosti žalobce je řízením návrhovým, které v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, klade zvýšenou měrou důraz na aktivitu žadatele k tomu, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady pro vyhovění žádosti (např. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38). Žalobce tak má v řízení o žádosti nejen povinnost tvrzení, ale i povinnost svá tvrzení prokázat. V neposlední řadě soud poukazuje na skutečnost, že trestná činnost páchaná žalobcem se týkala podnikání, což je důvod, pro který žalobce žádal o prodloužení pobytu.
42. K části námítky vztahující se k řádnému dodržování zásad správního řízení nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce neuvedl žádná konkrétní ustanovení správního řádu ani jiných právních předpisů, která měla být jednáním správního orgánu porušena. Rovněž neoznačil

ani konkrétní postup prvostupňového orgánu nebo žalované, který by byl v rozporu s právními předpisy. K obecně tvrzenému neposkytnutí možnosti žalobci předkládat správnímu orgánu důkazní materiál je třeba konstatovat, že podle předloženého správního spisu byla žalobci opakovaně poskytována lhůta k vyjádření a v souladu s § 36 odst. 1 správního řádu mohl žalobce kdykoliv do vydání rozhodnutí předkládat správnímu orgánu písemnosti. Uvedené platí tím spíše, že správní řízení o povolení dlouhodobého pobytu (resp. jeho prodloužení) je ovládáno zejména zásadou dispoziční. Úkolem správních orgánů není rozporovat údaje vedené v evidenci (ohledně rodinných příslušníků) a dohledávat ze své iniciativy informace svědčící o opaku. Nadto není soudu známá žádná okolnost, proč žalobce již během prvostupňového řízení neuvedl, že žije na území České republiky s nezletilou dcerou a proč tuto skutečnost nedoložil testem DNA, jak učinil v návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby. Jak vyplývá již z rozsudku NSS ze dne 26. 11. 2020, č. j. 8 Azs 36/2019 - 42: „[s]právní orgán je vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), to však neznamená, že jsou správní orgány povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy, bez toho, že by sám žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, které jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách žadatelova soukromí, která by případně převážila nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění (aktuálně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27).“

43. Soud proto neshledal první žalobní námitku důvodnou.
44. *Druhá žalobní námitka* byla žalobcem uplatněna již v odvolacím řízení, přičemž žalovaná se s touto námitkou řádně a komplexně vypořádala na straně 6 až 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná se otázkou posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce na základě zjištěného skutkového stavu v dostatečném rozsahu zabývala a dospěla ke správným a logickým závěrům. Jelikož soud považuje vypořádání této námitky ze strany žalované za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, ve zbytku odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp.zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp.zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp.zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp.zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).
45. Nadto soud uvádí, že i samotné skutečnosti, které žalobce v průběhu správního a soudního řízení tvrdil k existenci zásahu do jeho soukromého a rodinného života, jsou nekonzistentní. V žalobě na str. 3 žalobce uvedl, že „pobývá na území s celou rodinou, konkrétně družkou a její dcerou, českou státní občankou, se kterou žije ve společné domácnosti a o kterou se stará jako její otec“ (zvýraznění doplněno soudem), z čehož plyne, že žalobce není otcem nezletilé, pouze se o ni „jako otec“ stará. V závěru žaloby naopak žalobce uvedl, že „má na území sestru P. T. T., dále družku a nezletilou dceru“, z čehož je naopak možno dovodit, že se jedná o jeho dceru, nikoli dceru družky, o kterou se žalobce toliko stará. Z rodného listu nezletilé soud zjistil, že otcem nezletilé je občan České republiky S. M., který tak vstoupil do právních vztahů,

jež předpokládají poměr rodiče a dítěte. Ze znaleckého posudku, který žalobce předložil spolu s opětovným návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, vyplývá 99,9 % shoda při srovnání genetických znaků nezletilé, její matky a žalobce; otcovství žalobce k nezletilé tak lze dle závěrů znalkyně pokládat za prakticky prokázané. Žalobce však nijak neobjasnil, z jakého důvodu byl a dosud je v rodném listě jako otec nezletilé zapsán nikoli žalobce, nýbrž S. M., občan České republiky, který je jako otec nezletilé veden i dle dostupných evidencí. Žalobce rovněž nijak blíže nespecifikoval ani nedoložil, od jaké doby žije s nezletilou a její matkou ve společné domácnosti, když o těchto skutečnostech podle obsahu správního spisu netvrdil ničeho ani v řízení před prvostupňovým orgánem.

46. Soud proto neshledal důvodnou ani druhou žalobní námitku.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byla úspěšná žalovaná, které však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. září 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu